Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 3. | 10 Øre pr. Nr. | Marts 1919. | 1,25 Øre aarlig. | 2. Aargang.

Revolutionens Opgave.

Aarsagen til al Ulykke og Elendighed i det menneskelige Samfund er at søge i Magten, i hvilken Form denne end udøves, og hvilket Navn den end bærer. Magten bliver Kilden til alle sociale Misforhold, og Magten opretholder den sociale Ulighed. En uundgaaelig Følge af Magten er Vold og Undertrykkelse.

De Masser, som stræber efter virkelig Frihed, maa derfor aldrig jage efter en Samfundsform, der hviler paa Magt, selv om denne kan synes nok saa demokratisk. Masserne maa aldrig glemme, at en umiddelbar Følge af at underkaste sig en Magt, at erkende en Autoritet, er Menneskets aandelige saavel som fysiske Synken i Slaveri.

Siden Aartusinder tilbage har de besiddende Klasser i alle Lande anvendt den Paastand, at Folket ikke er aandeligt og kulturelt modent for Selvforvaltning, for at retfærdiggøre Undertrykkelsen gennem Statsvældet. En Løgn er det imidlertid. Akkurat som Legemet ikke kan udvikle sig og vokse, hvis man smeder det i Jern, kan den menneskelige Sjæl heller ikke befri sig under Trykket af Voldets krympende Love. Hvis vi anbringer et Barn i en Kiste, som er for kort til det, saa kommer Barnet aldrig til at vokse ud over Kistens Længde. Enten omkommer Barnet eller det forkrøbler. Den, som fra Fødslen er indesluttet i den nuværende Samfundsordnings Svinesti, og aldrig føler Trang til at rense denne Kloak, bliver aldrig ren. — Menneskelighed maa blive en almen etisk Fordring. Hver og ens Tilværelse er kun berettiget gennem hans Vilje til Handling.

Det menneskelige Liv maa befries for alt Smuds og Sod, som bliver indført i Verden gennem de Besiddendes Barbari og Egoisme. Denne Fordring maa imidlertid gennemføres af de arbejdende selv, uden at de derved stoler paa deres statslig tænkende Ledere. Thi den, som siger Stat, siger ogsaa Slaveri. I hele Menneskehedens Historie er det endnu ikke forekommet, at de Magthavende har befriet sine Slaver, fordi de har indset, at Undersaatterne var i Stand til at leve uden deres Omsorg. Magten, af hvilken Beskaffenhed den end har været, har overalt og altid, kun veget gennem Anvendelse af Vold. Hver Tomsbredde Frihed erobredes stedse med deres Blod, som tabte Taalmodigheden at underkaste sig den politiske Magt.

Hvad er Magtens Udspring? Hvem behøver Magt? Magten er intimt sammenknyttet med Privatejendommen, og støtter sig paa denne. Med Tilintetgørelse af Privatejendommen maa Magten ogsaa uundgaaeligt falde. Derfor gaar Kampen mod Statsvældet Haand i Haand med Kampen mod Privatejendommen.

Med Opløsningen af Privatejendommen vil Magten snart bringes til at falde og derved ogsaa Voldet, Exploateringen og den sociale Ulighed. Først da er en fri Udvikling af alle Menneskelighedens sjælelige, intellektuelle og fysiske Kræfter mulig.

Den sande Revolution, de arbejdendes Revolution, kan ikke have noget andet Indhold, ikke nogen anden Stræben. Revolutionens eneste Opgave bestaar i at erstatte den kapitalistiske Kultur med den frie og lige Kultur. Dette forudsætter ubetinget Kamp mod enhver Statsform, selv den demokratiske, thi ogsaa denne Form er en efter de gamle Forhold afpasset ny Form af den kapitalistiske Kultur.

Den politiske Ligeberettigelse, som ligger til Grund for de demokratiske Principer kommer, for saa vidt ikke den økonomiske Ulighed afskaffes, stedse mere til blot at blive et af de mange Slags Værktøj til Folkeslaveri, som den kapitalistiske Stat betjener sig af. Det er en Lighed i Slaveri. Det, som Folket behøver er imidlertid Lighed i Frihed, helt og uforfalsket. Dette er Revolutionens Opgave.

Den frie.

Revolutionsfaklen tændes!

Promethevs.

„Staten er Individets Forbandelse. Hvormed er Preussens Statsstyrke købt? Med Individets Opgaaen i det politiske og geografiske Begreb. Kelneren er den bedste Soldat. — Staten maa væk! Den Revolution skal jeg være med paa! Undergrav Statsbegrebet, opstil Frivilligheden og det aandelig beslægtede som det ene afgørende for en Sammenslutning, det er Begyndelsen til en Frihed, som er noget værd"

Henrik Ibsen.

Saalænge Bourgeoisiet frygtede for, at den almindelige Valgret skulde blive et Vaaben i Folkets Hænder, der kunde blive farligt for dets Privilegier, saalænge bekæmpede det den med al Bitterhed. Men den Dag, i 1848, da det viste sig, at de ikke behøvede at frygte den almindelige Valgret, at den tværtimod er Tryllemidlet til at dysse Folket til Ro antog de den paa staaende Fod. Nu er det Bourgeoisiet selv, der forsvarer den almindelige Valgret, fordi det forstaar, at den er et fortræffeligt Middel til at vedligeholde dets Magt uden at være nogen Fare for dets Privilegier. *Peter Krapotkin.*

Program for Sveriges ungsocialistiske Parti.

—✱—

Vi gengiver nedenfor første Del af det Program, der vedtoges ved Sv. U. P.s sidste Kongres. Det staar for os som et Mønster-Program. Ved en Fejltagelse blev det udeladt i forrige Nummer.

Red.

Maal: Sveriges ungsocialistiske Parti er et revolutionært, socialistisk Propaganda- og Aktionsparti med den Opgave at samle alle Tilhængere af den antiautoritære Socialisme til i Fællesskab at drive Propaganda for Organiseringen af den sociale Revolution.

Partiet principielle Maal er: Det privatkapitalistiske Samfunds Afskaffelse til Fordel for et Samfund, grundet paa fælles Ejendom i Overensstemmelse med den frie Kommunismes Principer. Partiet stiller sig hermed paa en helt anden Plads i den socialistiske Idéverden end Socialdemokratiet, som tilstræber fælles Ejendom under Statens Ledelse og Kontrol.

Partiet betoner, at Arbejderklassens ideelle Tilslutning til og Organisation for den sociale Revolution uden Sammenligning er det vigtigste; men det vil ved Siden deraf virke for Arbejderklassens socialistiske Oplysning samt dens aandelige og almindelige kulturelle Udvikling.

Midler: Midlet er den sociale Revolution. Den sociale Revolution bør ikke indskrænke sig til en Omflytning af Magtudøvere paa det privatkapitalistiske Samfunds Magtsæder. Den er heller ikke et forudbestemt socialt Jordskælv, udenfor menneskelig Indflydelse, men en bevidst Villieakt af det socialistiske Proletariat, som maalbevidst opløser den privatkapitalistiske Stats Institutioner, og erstatter dem med nye Organer, der svarer til et socialistisk reorganiseret Samfund.

Da den sociale Revolution, som Erfaringen delvis viser, for overhovedet at være mulig, endmere for at lykkes, kræver Arbejderklassens ubetingede Tilslutning og i endnu højere Grad et intelligent, selvstændig udviklet og for positive socialistiske Opgaver organiseret Proletariat, ser Partiet endvidere sin Hovedopgave i den sociale Revolutions idelle og praktiske Forberedelse.

Da Strejkebevægelser, Demonstrationer, Massemøder og øvrige Opinionsytringer, dels udgør Arbejderklassens Forsvarsmidler mod Udbytning og Reaktion, dels er at betragte som det, paa bestandig Krigsfod sig befindende Proletariats Skærmydsler og Forpostfægtninger før Afgørelsen, virker Partiet for den direkte Aktion i alle dens Former og opfordrer sine Medlemmer til at udnytte enhver Leilighed for at ægge og drive Arbejderklassen til Kamp.

Staten: Da Staten er den kapitalistiske Reaktions fortættede Udtryk og Kapitalismens udøvende Organ, da den desuden ikke er Samfundet men en af Samfundslivets politiske Eksistensformer med en overgaaende historisk Eksistens, er Partiet statsfjendtligt.

I Overensstemmelse med sine anarkistiske Grundprincipper mener Partiet, at Samfundet bør organiseres paa Grundlag af Solidaritet og frivillig Overenskomst. De autonome og selvstændige Grupper og Kommunerne, dannede de første Enheder indbyrdes federerede.

Militarismen og Krigen: Fuldstændig Afrustning og international Fred paa socialistisk Grundlag.

Militarismen er Kapitalismens stærkeste Støttepille, en økonomisk Udpresningsorganisation og Fjende til virkelig Kultur. Verdenskrigen har blottet Krigens fuldstændige Vanvid og hos alle Folk indbrændt Bevidstheden om Nødvendigheden af at afskaffe Militarismen i alle dens Former. Kampen mod Militarismen bør føres med alle Midler: Oplysning og Agitation, individuel (d. v. s. at Afgørelsen ganske ligger i den enkeltes Haand) og kollektiv Militærnægtelse, Mobiliseringsstrejke o. s. v. Partiet ser i Virksomheden paa at forbrødre Arbejdere og Soldater en principiel rigtig Stræben, som bør skænkes al mulig Støtte. Da Militarismen og Krigen er betinget af den privatkapitalistiske Ejendoms- og Produktionsordning, maa de med Nødvendighed forsvinde et socialistisk Samfund. Al socialistisk Kamp er antimilitaristisk Kamp.

Da det ungsocialistiske Parti er et revolutionært socialistisk Propaganda- og Aktionsparti, som maa tage Hensyn til de af Udviklingen skabte Forhold, kan Partiet som kollektiv Enhed ikke tilslutte sig den etisk betingede Forsvarsnihilisme. Dog udtaler Partiet sin dybeste Agtelse for den under alle Forhold gældende, individuelt moralsk baarne Forsvarsnihilisme.

Parlamentarismen: Partiet forkaster principielt og praktisk Parlamentarismen som et Arbejderklassens Kampmiddel. Ved Hjælp af Parlamentarismen kan Proletariatet højst naa frem til Statskommunismen, men aldrig til vort Maal: anarkistisk Kommunisme.

Parlamentarismen leder i lykkeligste Tilfælde kun til en Forbedring af det bestaaende Undertrykkersamfund og mulig til en Mildning af Samfundsuretfærdighederne, men ikke til Afskaffelse af det kapitalistiske System.

Af Erfaring véd vi, at naar et Arbejderparti gaar over til at drive udelukkende parlamentarisk Akton, fraviger det sin Stilling som revolutionært Klassekampparti og stiller sig i de borgerlige Reformpartiers Række.

Da saaledes den parlamentariske Taktik ikke er et Middel til Befrielse fra Lønslaveriet og Indførelsen af et kommunistisk Samfund, og da Proletariatets Pres paa det nuværende Samfund bedre foregaar ved Anvendelse af direkte, udenomparlamentarisk Aktion. erklærer Partiet, at det for Arbejderklassen ikke gælder om at erobre den politiske Magt, som altid kommer til at ligge i Hænderne paa dem, der er Indehavere af Samfundets Rigdomme og dermed Statsinstitutionerne, men langt mere at erobre den økonomiske Magt. Som Middel for denne Erobring er Agitation og Oplysning, den virkelige Kooperation Generalstrejken og Revolutionen mest effektive Vaaben.

Love og Fængsel. Da det borgerlige Retsvæsens Lovkompleks er Magten og Voldet sat i System, og da det betinges af Samfundets privatøkonomisk Struktur, er Partiet Modstander af den kapitalistiske „Retsordning“, som hverken er Ret eller en virkelig Ordning og kommer til at falde med sin Betingelse Privatejendommen, og Partiet erklærer, at i et frit Samfund maa Individernes Forhold til hverandre saavel som til Samfundet reguleres med Hensyn til gensidig Solidaritet og alles fælles Interesse og ikke paa den ene Parts Herrevælde over den anden.

Da det overvejende Antal Lovbrud kan deles i to Kategorier: de socialt Aarsags bestemte og de patologiske Brud, da Lovbrydere, hvis Forbrydelser tilhører den første Gruppe er Ofre for Samfundssystemet, og Lovbrydere tilhørende de patologiske Forbryderes Gruppe ikke kan regnes helt ansvarlig for deres Handlinger, betragter Partiet Indespærring i Fængsel for en dobbelt Forbrydelse mod det første og en barbarisk Dumhed udøvet mod de sidstnævnte. Fængselssystemet er antikveret. Syge Lovovertrædere skal ikke straffes, men have Pleje, Individer, som viser Forbryderanlæg behøver Opdragelse, og de socialt begrundede Lovbrud vil høre op med Samfundets socialistiske Omlægning.

En Samtale.

—✱—

Refereret af I. I. Ipsen.

Den første siger:

— Arbejderbevægelsen er ødelagt af smaa Mennesker.

Det hele er her i Danmark blevet til en Kopi; først til en Kopi af den tyske Statssocialisme, saadan som den har udviklet sig ved Alliancen mellem Socialdemokraterne og Kapitalisterne, dernæst til en Kopi af det danske Bourgeoisi, som har været klogt nok til at optage Arbejderførerne — smaa Mennesker — i sin Kreds. Ad disse to Veje har vi faaet den militære Arbejderorganisation, en Forskole til Statstvangen (jævnfør *Borgbjergs* Udtalelse, at Arbejderne i Tyskland er de bedste Soldater), endvidere Valgretten, som er Bourgeoisiets gamle Opfindelse til Bevarelse af Magten, og endelig Lysten til overhovedet aldrig at gøre noget selv, men bestandig lade det besørge ved andre, hvilket er Kapitalismens Grundprincip.

Tag en af Arbejdernes Tillidsmænd, undersøg ham paa alle Ledder, og du kan ikke se Forskel hverken udvendig eller indvendig paa ham og en Storborger (læg ogsaa Mærke til, at Ordet Storborger aldrig mere findes i Social-Demokraten). Baade Klæderne og Tankerne er de samme. De saakaldte bedste Kredse har aabnet sig for alle politiske Stræbere, der har sat som deres Maal: det størst mulige Udbytte for det mindst mulige Arbejde, hvad der igen vil sige: den ene Arbejdet og den anden Udbyttet, netop Kapitalismens inderste Tanke. I Øjeblikket er alle Socialdemokratiets Virksomheder kapitalistiske, lige fra Vedtagelsen af Finansloven til Generalforsamlingerne i Ølbryggeriet Stjernen og Andelsbanken. Arbejderbevægelsen har laant alt af Bourgeoisiet og kan ikke pege paa saa meget som et eneste Programpunkt og sige: det har jeg da for Fanden selv faaet Idéen til!

Men en Arbejderbevægelse, i hvilken man knapt kan nævne Kapitalisternes Udryddelse uden at blive skældt ud for Skruebrækker, maa nødvendigvis skabe smaa Mennesker. De tror allesammen paa Statsmagten. Og Suverænet, ogsaa Folkets, skaber smaa Sjæle. Doktor *Nicolaj*, som ifjor flygtede hertil fra Tyskland, og som vistnok kendei sine Landsmænd og mere til, taler om „den store Masses selvfølgelige Fejghed“. De Mennesker duer altsaa ikke en Gang til Soldater, ligesom de i 1914 ikke duede til at sige Nej til at være det. Men der er naturligvis altid nogen, som tror paa Revolutionsfaaret i Farimagsgade. Og det er de smaa Mennesker — de, som har ødelagt alt!

Den anden siger:

— Nej, det er netop de smaa Mennesker, der skal redde Arbejderbevægelsen.

De er nemlig større end de synes. Smaa er de kun af den Grund, at de er stillet paa en forkert Plads, paa den alleruheldigste de kan faa: nederst nede. Hvilken Storhed kan man forlange af Mennesker, som lever Døgnet rundt i Slid og Søvn? De har jo aldrig Tid til at vise, hvor store de egentlig er, uden lige derved at det er *deres* Arbejde, som bærer *det hele.* Hvis Bourgeoisiet vilde lære at forstaa at dersom Arbejderne holder op, saa ramler hele Samfundet, da vilde det ikke regne denne Samson

Trædemøllen for saa lille. Lad Haaret vokse ud paa ham, slip ham

løs, og Huset vælter ned over Hovedet paa os alle.

Heller ikke Arbejderførerne er oprindelig smaa. Men hvordan skal de Mennesker blive i det Selskab, de er kommen i? De lever allesammen oppe i Overklassen, i dens forløjede Politik og helt op i Hoffets fordærvede Luft. Pengene, Magten har demoraliseret dem, ligesom Lønarbejdet, Sliddet har demoraliseret de andre. Og saa laver de ganske naturligt Alliancer med tyske Pengemænd og danske Rævepelse. Førerne er ligesaa beklagelsesværdige som Arbejderne. Men lad Kapitalismen slippe sit Tag i dem ogsaa, og du skal se, at af selv de mindste imellem dem kan der blive noget godt, af mange maaske noget stort.

— *Den første:* Jamen, saa er vi jo enige; de er smaa allesammen.

— *Den anden:* Nej, for hvis du vil holde fast ved dette, saa skal du sige: *vi* er smaa allesammen. Der er nemlig i saa Fald ingen Undtagelser. Hvor er de store Personligheder i Bourgeoisiet, i Rigsdagen, ved Hoffet? Der er ingen og kan ingen være. Akkurat som i det man kalder Kunst og Litteratur; en enkelt undgaar at faa sin Sjæl forkrøblet, Flertallet er som Planter, der er sat i Urtepotter.

— *Den første:* Forskellen mellem os er, at Du tror paa Menneskene.

— *Den anden:* Ja, det gør jeg. Og du tror paa Urtepotterne.

Den første: Saamænd, Livet er en Urtepotte.

Den anden: Er Jorden bleven dig for lille? Saa tag Himlen med. Her er vi ved den dybeste Forskel mellem os to. Jeg tror paa Solen, paa Idealerne, paa alt det, der gør Livet stort. Men de har taget Solskinnet fra Menneskene. Hvad er en Arbejders højeste Tanke? Mere Løn. Akkurat som Kapitalistens er mere Udbytte. Dette er saa lavtliggende som vel muligt. „Spænd en Stjerne for din Vogn!“

Den første: Ja, jeg har hørt det før. Men hvilken Stjerne vil du have, at Arbejderne skal gaa efter?

Den anden: Den, der lyser over dette: at sætte Livet ind for noget.

Den første: Naa, jeg synes ellers, at Arbejderne sætter Livet ind hver Dag i Værksteder og Fabriker.

Den anden: Ja, men de sætter det ikke ind *for noget.* Eller regner du en Ugeløn for noget? Der sidder en Bande Børsjobber og tager hele Udbyttet af Arbejderens seks Dage i Ugen, somme Tider syv, og ham selv giver de Løn. Hvis han finder sig i det, er han Lønslave, og Slaven sætter ikke Livet ind for noget.

Den første: Spartacus gjorde det.

Den anden: Ja, men han var Slave i Rom førend Kristendommens Indførelse som Statsreligion. Den har taget Troen fra os, den har gjort os smaa. Slip ogsaa Kristendommen løs, og det vil hjælpe. Den er Slave af Statsmoralen ligesom Arbejderne og Bourgeoisiet.

Den første: Naa, Bourgeoisiet har det da ret godt.

Den anden: Aldeles ikke; Bourgeoisiet har det elendigt. Det lever i en Fornedrelse, der er ligesaa dyb som Arbejdernes. At leve af andres Arbejde gør nemlig ogsaa lavsindet, og lavsindede Mennesker er paa Bunden ulykkelige. Tænk blot paa en stakkels Prinsesse, som ikke tror hun kan blive gift, fordi der snart ikke eksisterer flere Prinser. Eller hvad Lykke er der ved at leve som Pengespekulanterne? Lykke er at faa det mest mulige ud af sig selv; men den Slags Mennesker faar i Virkeligheden ikke mere ud af at gaa paa Børsen end andre af at gaa paa Fabrik. Og Topfigurerne er ynkeligere end Proletarerne, for de er mere unyttige. Man taler om Bundfaldet og Samfundsbærmen; men her flyder Bærmen ovenpaa.

Den første: Der er vel ikke videre Forskel paa Bærme og smaa Mennesker.

Den anden: Jo, en umaadelig Forskel, Bærmen er de uhelbredelige, Idioterne, de paa Sjælen ødelagte. De smaa Mennesker er de sunde, som der kan blive noget ud af; og hvis de ikke var, vilde det hele være haabløst.

Den første: Det *er* haabløst!

Den anden: I saa Fald er der ingen Mening i Tilværelsen.

Den første: Det er der heller ikke; den er idiotisk.

Den anden: Hermed hører al Diskussion op.

Den første: Som du vil; vi kan jo fortsætte ved Lejlighed.

Den anden: Lad os sige om tusinde Aar.

Den første: Det var noget længe!

Den anden: Aa nej, for mig er Tusinde Aar som en Dag. Jeg skal betro dig Hemmeligheden: jeg lever paa Idealer. Jeg hører til de smaa store Mennesker.

Den første: Vil det sige til de lykkelige?

Den anden: Ja; men med det Forbehold, at al Lykke jo er relativ.

Den første: Menneskene bliver aldrig store, aldrig lykkelige, ikke en Gang relativt lykkelige.

Den anden: Da har du kun et at gøre.

Den første: Hvilket?

Den anden: Gaa hen og hæng dig!

Militærvældet breder sig under Demokratiets Kaabe.

Man benytter Krigslovens Paragrafer mod Ungsocialister.

Aldrig har Reaktionen bredt sig saa frækt og lumskt som i Øjeblikkets Danmark. Uden stærkere Protest, dømmer man den ene efter den anden, saaledes at hvis man lagde det samlede Antal af Dømtes Maanedsstraffe sammen, vilde man opnaa det utrolige. Under „Social-Demokratens“ Bifald, tældes disse Domme, og „Social-Demokraten“ vægrer sig ved at optage Protester mod Arrestationerne og Dommene; trods det at de er vedtagne paa Fagforeningernes Generalforsamlinger.

Man oplever altsaa det Syn, at Socialdemokrater og Radikale, slutter sig til Bekæmperne af en ren humanistisk Propaganda. Medens Verden vrider sig i Smerte, efter 4 Aars Mord og Skændsel, og Forbandelserne over Militarismen toner skyhøjt, dømmes i Danmark, som vel de fleste Læsere af „Den røde Krig“ har læst i Dagspressen, 4 Arbejdere fordi de advarede deres Brødre i Militærtrøjen fra at blive Mordere!

„Den røde Krig“ har tidligere givet en Redegørelse af Sagen, og vi udtalte da, at vi ikke troede paa nogen Dom. De Eksemplarer af „Den røde Krig“, der uddeltes, var ikke tiltalte, og Flyvebladene, der var indlagt, var det ej heller. Juridisk set kunde man altsaa ikke finde noget Grundlag at dømme, mer end højst den Kammerat, der stod som Underskriver af Opraabet. Og da den borgerlige Retspleje ikke indeholdt Paragrafer, der kunde anvendes, saa vendte man sig nolens volens til *Krigsloven*, efter hvis Paragrafer 112 og 52, man dømte vore Kammerater *Charles Rasmussen, Niels Iversen* og *Viggo Rasmussen*, til hver 2 Maaneders simpelt Fængsel, medens *Fabian-Petersen*, som Ansvarlig for Opraabet, blev dømt til 4 Maaneders simpelt Fængsel, efter Presselovens Paragraf 3.

Men det maa da have været et bloddryppende Opraab, vil nogen indvende.

Lad os engang endnu aftrykke Opraabet, saa at man kan se, hvad man dømmer Folk for i Danmark i Aaret 1919 e. Kr. Fødsel:

„Soldater og Arbejdersønner!

Revolutionen gaar sin Sejrsgang Verden over. Hav Opmærksomheden henvendt paa kommende Tider. Bliver I udkommanderet, da skyd ikke paa Eders Klassefæller!!!“

Naar man har læst dette Opraab og faaet at vide, at for dette har man dømt Mennesker til 10 Maaneder Fængsel, saa forundrer man sig ikke over, at Westenholz og Paludan og hvad nu de andre Morderhververe heder, under Politiets Beskyttelse, hverver Bødler til Estland.

Danmark er et kultiveret, et civiliseret Land! Tænk paa det, Kammerater, naar I hensmægter i de mørke Fængselsceller.

Ungsocialist.

Revolution.

Revolution! Det lyder som en Fanfare, naar man hører det; næppe er der vel noget, der er mere elsket end Revolution og næppe noget, der er mere frygtet af Undertrykkerne og Udsugerne. Saaledes har det været, og saaledes vil det vedblive at være saalænge Revolutionen ikke tilstræber noget højere og friere end den har gjort hidtil.

Saalænge Revolutionen kun tilstræber at forandre de ydre Samfundsformer, kun ønsker at forandre Statsformen f. Eks. fra Kongedømme til Republik, ja, saalænge vil der vedblive at være Undertrykkere og Undertrykte. Nej, den Revolution, vi skal fremskabe, maa være den, der giver den fulde Frihed til enhver, økonomisk og aandelig Frihed i videste Udstrækning, det er det Maal, vi skal sætte os. Afskaffelse af Statsmagt, Kongevælde og Militærdespoti, nedlæggelse af Fængsler, fjernelse af Dommere og Øvrighed i alle dens Former og Indførelse af den kommunistiske Anarkisme, det Maal er værd at kæmpe for. Kammerat, lad Revolutionen ikke blive en Kamp for at skaffe dig nye Herrer, men en Kamp for at faa Frihed i videste Maal!

Leo.

„Hvad os Anarkister angaar, vi der bliver kaldt „de moderne Barbarere“, saa er vor Fordring: Ret for alle. Kanajler som vi er, fordrer vi for alle som lever og aander: Brød, Frihed og Fremskridt.“

Elisse Reclus.

Et stort Antal Forfattere lever kun paa Publikums Uvilje til at læse andet end det, der er trykt netop den Dag; — disse Forfattere kaldes Journalister, Navnet er udmærket! Oversat burde det hedde „Daglejere!“

Schopenhauer.

Politisk Partikamp eller økonomisk Klassekamp.

Dette Spørgsmaal er det vel, som dybere set staar bagved Spaltningen i Opfattelser indenfor Arbejderbevægelsen, og som gennem Syndikalismens Fremtræden som Middel har faaet bestemtere Aktualitet.

Skal vi, under Bekæmpelsen af Kapitalismen, under de forestaaende Kampe mod hele det kapitaliske Samfundsmaskineri, kæmpe denne Strid under et Partis Fane eller som en Klasse, den sidste af de eksisterende undertrykte Klasser, Arbejderklassen, den eneste *Klasse*, som endnu har sin økonomiske Befrielse ugjort?

Er det ikke dette, som under de tunge Kampens og Banebrydningens Aar, har givet Socialismens Forkæmpere Kraft, dette, at man har kendt sig ikke blot som en menneskeligere Retfærdighed og en sandere Samfundsmorals Repræsentanter, men ogsaa, at man i Kraft af synlige, historiske Udviklingslinjer kunde sige sig selv: Den forrige Revolution, den store franske, som rystede Verden i sine Grundvolde, var Middelklassens, var Bourgeoisiets Revolution, dets Frigørelse fra de døde Punkter i Samfundslivet, som holdt dem tilbage, nu er det Arbejderklassens Tur til at afkaste Aaget, den sidste Klasses Opgave, at søndersiaa al Klasseforskel, at skabe saadanne økonomiske Samfundsforhold, at Skellet fattig og rig ikke eksisterer mere mellem Menneskene, og som Følge deraf den enes Magt til at bestemme over den anden bortfalder. Denne Udviklingsgang er naturligvis ikke noget fastslaaet Faktum, ikke noget absolut, thi den samfundsmæssige Udvikling er, derom er man blandt fornuftige Folk for længe siden ophørt at diskutere, ikke en Følge af nogen overnaturlig Magts Vilje, men Resultatet af en Vekselvirkning mellem de eksisterende materielle Muligheder og Menneskenes Tænkning og Vilje, og det irrationelle i Samfundets Udvikling fremkaldes af alle de mod hverandre stridende Interesser og Meningsgrupper. I Tilfælde af, at alle Individerne i et Samfund vilde det samme, blev ogsaa Udviklingen i Overensstemmelse med deres Vilje; man maa dog holde dette Eksempel indenfor det praktisk opnaaeliges Omraade. Allerede nu, trods de stærkt skærpede økonomiske Interessemodsætninger mellem Grupperne i Samfundet, ser vi, at Majoriteten med naadig Hensyntagen til Minoritetens Styrke, bestemmer den samfundsmæssige Udviklings Retning.

Det her paatalte Moment har stor Betydning. Det siger os først og fremmest, at om vi vil naa det Maal, vi har sat os for, maa Hovedparten af Klassens Interesse samles omkring en af Vejene mod Maalet. Jo større *faktisk* Splittelse, jo større bliver Umulighederne. De gamle Samfundsformer og deres reelle Indhold maa omstyrtes, hvis vi vil et frit Samfund, og lige saa sandt, som dette er, lige saa sandt er det, at det, som aarsagsbestemmer Ufriheden, Tvangen, Nøden og de sociale Ulykker i de nuværende System er Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne, som ogsaa giver Privatejendomsret til Fordeling af Produkterne.

Uden lange Omveje har vi altsaa her det, som maa bortopereres. Ikke saa faa troede under den franske Revolution, da Menneskerettighederne *proklameredes*, at denne politiske Omvæltning ogsaa skulde give Muligheden for disse Menneskerettigheders *Praktiseren*.

Det viste sig at være en Misforstaaelse.

Ikke saa faa Mennesker tror i dette Nu, at en ny politisk Omvæltning, en Fjernelse af Monarkiet, af den gamle Embedshær og Regeringen, kort sagt af den nuværende Stats politiske Instrumenter og en Konstitution af en „revolutionær Folkeregering" skal tilføre os Friheden. Og de bedrage sig ikke mindre.

I Parentes og for at undgaa Misforstaaelse vil jeg betone, at denne Udtalelse naturligvis ikke dikteres af Kærlighed til den nuværende politiske Forbrydermagt, men af mit Had mod alt politisk Magtudøvelse.

Hvad jeg mener er vigtigst for at faa klaret for sig Valget mellem Parti- eller Klassepolitik, var vi naaet til inden Parantesen begyndte, og den, som aldrig saa lidt er trængt ind i Syndikalismens Tankeverden, vil straks finde Forbindelsen. Thi Syndikalismen, *den økonomiske Kamps Organ*, rettet mod al Udsugning, ud af sin Midte og sine Organisationer skabende Organer, som ere de naturlige Forvaltere af Produktionsmidlerne, af Samfundsrigdommene, se der de naturligste Grundtanker i Arbejderklassens Kampprogram. Dette bør blive Hovedvejen, omkring dette bør Tankerne og Viljen samles; det giver os en rig Fond af Kampvaaben, det udelukker al Mulighed til Ebert-Noske Politik, til Regeren.

Det er i Øjeblikket en næsten alt for let Opgave at pege paa Faren af Partipolitik. Man behøver blot pege paa Tyskland. Der har vi et Arbejderparti, visselig et helt igennem politisk-parlamentarisk Arbejderparti, men et Parti, som har søgt og fundet stor Udbredelse blandt Arbejderne, og som nu ifølge hele sin Natur, trods sine tidligere Revolutionsproklamationer, og trods den socialistiske Paavirkning, som naturligvis ikke har kunnet gaa helt sporløst forbi, er blevet en Hæmsko for Arbejderklassens Befrielse.

Det Parti, som har Kanonerne, Kardæsknerne, Rekylgeværerne, Haandgranaterne, som ved sin Overtagelse af Regeringstaburetterne raader over Militæret, Politiet, Tjenestemændene etc., det skal sikkert, om det gælder, ikke tøve med at anvende disse Midler mod Arbejderklassens revolutionære Elementer, hvis det viser sig at de vil føre Revolutionen udover *Partiets* Program.

Af rene socialistiske Fornuftgrunde maa Arbejderne gøre sig fortrolige med Tanken om at forlægge Tyngdepunktet paa den økonomiske Kamps Gebit, hvilket med det samme betyder at de derigennem kan og naturligvis maa afskaffe de nuværende politiske Voldsinstitutioner uden at derfor skaffe sig nye Undertrykkere, nye politiske Magthavere

Vi staar i Øjeblikket ved en for Proletariatet vigtig Skillevej.

Vi maa gøre os klart at Valget af nye Herrer, en Erobring og Udnyttelse af Statsmagten, vil skabe uoverskuelige Kampe mellem denne centraliserede Magt og de i Arbejderklassen, som vil føre Revolutionen videre, som vil en fri, en virkelig fri Socialisme.

Og hvis man lægger Hovedvægten paa de politiske Partiers Kamp, fører man paany Arbejderklassen ind i denne Labyrint.

Vil man virkelig, at Arbejderne gennem sine økonomiske Kamporganisationer skal overtage Produktionsmidlerne, saa maa man ogsaa ville Midlet, Kampens Førelse paa Produktionens og Samfundsøkonomiens Omraade. Det vil med andre Ord sige, man maa først og fremmest selv gøre sig fortrolig med Tanken og siden gøre den til almen Ejendom blandt Arbejderne.

Saa kan de socialistiske Partier blive hvad de bør og skal være, Propagandaorganisationer for forskellige Anskuelser, Sammenslutninger for Varetagelse af de moralske og intellektuelle Værdier i Socialismen og Udbredelse af dem til flere og flere Mennesker, i Stedet for, at de som nu, bundne af den praktiske Døgnpolitik, bliver Fordummelsesanstalter.

Emil Manus.

Gnister.

—

Demokrati eller Despoti?

Følgende for den nuværende Situation karakteristiske Redegørelse, finder vi i en Beretning fra Københavns typografiske Forenings Bestyrelsesmøde, offentliggjort i Typograf-Tidende for d. 21. Febr. 1919: *„Den paa sidste Generalforsamling vedtagne Resolution, var nægtet Optagelse i „Social-Demokraten". Vore Kontrahenter havde protesteret."*

Naar „Social-Demokraten" nægter at optage Typografernes Resolution, saa ligger det jo lige ved Haanden, at Typograferne svarer med at nægte at sætte „Social-Demokraten".

Lige for lige!

*

Naar jeg drikker . . .

I snart et Aars Tid har Dagspressen skreget sig hæs over Rædselsherredømmet, over alle de gruopvækkende Ting, der foregaar i Rusland. Der er skrevet om Ufriheden osv.

Nu, da det samme foregaar i Tyskland, søger man forgæves efter de indignerede borgerlige og socialdemokratiske Bladnegre. For dem, der har Lejlighed til at gennemse de illustrerede tyske Blade, er det soleklart at værre Ufrihed, end den, der eksisterer i Tyskland, ikke findes noget andet Sted. Ved ethvert Gadehjørne finder man et Maskingevær, Tusinder dagdrivende Overklassere og betalte Underklassere, gør Tjeneste som Politi og Militær, og gør Gaderne usikre.

Mordene paa Liebknecht og Rosa Luxemburg, hvilke tydeligt nok var arrangeret; Troppekoncentrationen mod de Dele af det tyske Rige, der ikke vilde underordne sig den forhadte Ebert-Scheidemann-Noske Diktatur; Noske, der er den tyske Mannerheim. Hvorfor rejser der sig ikke en Storm af Indignation, mod denne „Revolutions" Regerings Rædsels- og Voldsherredømme?

Ak nej, Forklaringen er enkelt nok: Denne Revolutions-Regering kæmper mod Arbejderne — Socialisterne, for Demokraterne og Kapitalisterne.

*

Borgbjerg

— Prosit — er med paa Socialdemokratiets Bluff-Kongres i Bern og regelmæssigt indsender han sine betydningsløse Indlæg til „Social-Demokraten".

Saaledes læste vi bl. a., at han har formuleret et Revolutionsprogram, som det var Synd at forholde en ventende Menneskehed. —

„Vi maa søge, ved praktisk, positivt Arbejde, — *og ved fornuftig Samvirken med de mere fremskredne Elementer i andre Samfundslag, at vinde Indflydelse og Magt, hver i sit Land, hver i sin Stat"!!!* —

Om nogen før har tvivlet om *hvor*

Borgbjerg hører hjemme, da behøver de nu ikke at være som „*den vantro Thomas!*“ — Nej, Borgbjerg er et politisk Æsel, der visselig kan sige: „J—a!“ og skryde blandt de andre politiske Husdyr. Men hans Opfattelse af Socialismen og Vejen til Socialismen, der skulde indeholde Arbejderklassens Befrielse fra Udbytningen, — viser hvorledes den gudbenaadede Teolog igen forsøger at bedrage Menneskene, i dette Tilfælde Arbejderne, med Løfter om et „Hinsides!“ — — — og det er et Revolutionsprogram. der kan kaldes „godt!“ —

Revolution.

Revolution er det herligste Ord,
klingende skønt i forjættende Vælde,
rensende fyger det hen over Jord,
raadne Systemer i Storm det kan fælde.
Revolution har en Lutringens Klang,
knuser og døder forlorne Værdier,
slumrende Kræfter til Daadshandling vier,
føder paa Læben Begejstringens Sang.

Sejren blev vundet med Glans did i Øst,
Ofre vel kosted' de Palmer at vinde,
intet dog kuer Begejstringens Lyst.
Fremad de stormed mod Magtcentrets Tinde,
Skanserne faldt rundt om Snylternes Magt,
Armodens Lænker i Tusindtal sprængtes,
Frihedens Sol, mod hvis Varme vi længtes,
blændende straaled' paa Værket fuldbragt.

Rusland det frie, velsignet dit Navn!
Fanen den røde, som Mærke for Livet,
Vajer med Hæder i By og i Havn,
Arbejderfolket som Enhedstegn givet
Ærefuldt smelder det slaviske Flag,
melder, at Russernes Folk er det første,
Frihedens Folk, og i Fremskridt det største,
kæmpende for Proletarernes Sag.

Brødre mod Syd og af Rusland har lært.
Længe nok hildet i Storskryder-Drømme
vaagnede Hadet mod det, som var kært,
skylleds, bruste i lutrende Strømme.
Snart vil det ægte, det blodrøde Flag,
pryde og lue fra Raadhuses Tage,
Som en Fanfare for kommende Dage,
viet til Lønslavens Vel og hans Sag.

Vaje bør ogsaa i Danskernes Land
blodrøde Faner, vi højt dem bør plante,
pynte vort Raadhustaarn rødt, vi da kan,
fejende ud den frækt snyltende Bande,
Ryggesløshedens og Magtens Komplot.
Bort med de graadige Embeds Vampyrer!
Bort med Systemet, som Landet nu styrer,
før kan ej Samfundet genfødes godt!

Li-ping.

Theori og Praksis.

Her er snart ikke til at være for det bare Praksis, for Folk, der siger, de er praktiske.

Thi det er det, der gør, at vi staar i Stampe, dette Vrøvl om det praktiske.

Alle føler, at nu bør der handles. Ingen eller kun de færreste har dog gjordt sig den Ulejlighed at tænke over, *hvori* denne Handling skal bestaa, *hvordan* den skal foretages og *hvad* den skal føre til.

Der mangler Teori. Der mangler hver enkelt Arbejders dybere Indsigt i Samfundsspørgsmaalene, der mangler System, Maal, Ideal.

Nu er dette imidlertid noget nær det værste, man kan sige til en dansk Arbejder af Gennemsnitstypen. Saasnart han faar den mindste Mistanke om at det, man fortæller ham, er Teori, Ideal eller „Filosifi“ viser han sin dybeste Foragt for det, saa kan det fremførte forøvrigt være saa sund og fornuftigt, det være vil.

Man er jo dog heldigvis en „praktisk“ Mand. Man søger at være dygtig i sit Fag, man følger med og deltager pligtskyldig i *sin egen* Fagforenings Forhandlinger og Afgørelser, men derudover — nichts weiter!

Danske Arbejdere ved, hvor almindeligt det er, naar man staar mellem Kammeraterne og taler om noget lidt ud over Dagen og Vejen, at pludselig en udbryder: „J—ja! Det kan være rigtig nok; men lad dem om det, der kan regne og skrive.“

Paa den Maade har man gjordt Uvidenheden og Indiferencen til et Mundheld.

Imidlertid er der ikke saa meget at bebrejde de indifferente Arbejdere, thi ogsaa i ultra-revolutionære Kredse har man næret og støttet en saadan Opfattelse, at enhver dybere og mere omfattende Tanke kunde gendrives og afvises ved en flot Bemærkning om, at det jo kun var „Filosofi“.

Som om ikke al Socialisme er en Art Filosofi, nemlig Samfundsfilosofi, og det vil sige, en dybere Indsigt i Samfundslivet og dets Grundlag.

Forholdet er imidlertid, at Teorier er Vaaben, som Arbejderne aldeles ikke kan undvære i deres Kamp.

Hvad er nu det praktiske, og hvad er Teori? Ja, Ordene kan jo bruges i forskellige Betydninger, men den mest rigtige og den anerkendte Betydning er vel nok den, at Teorien er Tanken, Planen, der gaar forud for Handlingen, og Praksis er selve denne Handling.

Efter det skulde vi gerne være praktiske allesammen, men vi skal dog først være teoretiske, saa sandt som man bør tænke, før man handler.

Her kan man tænke sig en eller anden Spøgefugl indvende, at Teorien skal fremgaa af det praktiske, men det maa nærmest opfattes som en Vittighed, thi det er det samme som at sige, at Tanken skal fremgaa af Handlingen og ikke omvendt, at Tanken skal komme først.

Andre siger, at Teorien skal fremgaa af Livet selv, af Virkeligheden, og deri har de saa inderligt Ret, thi hvor og af hvad skulde Teorierne vel ellers fremgaa?

Imidlertid. Naar man i daglig Tale taler om at være praktisk eller teoretisk med særlig Henblik paa Samfundsspørgsmaal, bruger man Ordene i en noget anden Betydning end den før nævnte. Manden mener da med at være praktisk, at han kun tager sig af sine egne *snævre* og *øjeblikkelige* Interesser og Anliggender. Han nægter at se teoretisk paa Sagen. D. v. s. han nægter at føre sine Interesser op i et højere Plan, at se dem samfundsmæssigt og paa længere Sigt.

Men dermed har han afsløret sig som en Smaaborger, og han har afvist Socialismen.

Vi ser heraf, at hvis man *vil* Socialisme, kommer man ikke uden om det teoretiske, hvad der jo ikke er saa underligt, eftersom Socialismen netop er en Teori, foruden at den ogsaa er en Bevægelse.

Men vi gaar og bliver saa praktiske i Ordets daarlige Betydning, d. v. s. saa døgnpolitiske og snæversynede, at vi ofte glemmer de faa Sætninger, der udgør vor socialistiske Børnelærdom, og det er ingenlunde overflødigt at opfriske dem.

Vi er utilfredse med det kapitalistiske Samfund fordi Produktion og Omsætning foregaar af Profithensyn. Man spekulerer med og beriger sig paa de Varer og Huse som er nødvendige for Befolkningens Liv.

Vi kræver derfor Produktionen omlagt saaledes, at den tjener og tilfredsstiller Befolkningens Behov. Ligelig Fordeling af Arbejde og Produkter. Fuld Frihed for enhver i private Anliggender og ligelig Medbestemmelsesret i de fælles Anliggender.

Det er i Hovedtrækkene vore Krav, det kræver vi.

Men af hvem kræver vi det? Er det saadan lige hen i Vejret?

Af hvem kan det overhovedet nytte at kræve det andre end af os selv.

Vi maa selv gøre det!!

Jeg skulde ikke trætte med at paavise dette nærmere, hvis ikke jeg havde gjort den Erfaring, at man ofte maa søge at modbevise de mest urimelige Paastande, og ligeledes kan det ofte være nødvendigt at levere Bevis for den tilsyneladende mest indlysende Selvfølgelighed.

Altsaa. Et Bevis for, at Arbejderne selv maa gennemføre Socialismen, og at ikke nogen andre gør det for dem, ligger deri, at Arbejderne har maattet danne Organisationer og ført en Kamp for hver Øre, de skulde have mere i Løn og for hver halve Time, de skulde have slaaet af Arbejdstiden.

Men naar de har maatte kæmpe haardt for disse Smaating, hvor meget mere saa ikke, naar det gælder hele Samfundsordningen.

Naar Arbejderne selv har maattet fremskabe sig de forholdsvis smaa, øjeblikkelige Forbedringer, kan man saa tænke sig, at deres store Maal, deres Ideal, Socialismen, skal falde lige ned i Skødet paa

dem, eller at en eller anden frelsende Engel skal komme med det som en Foræring?

Nej! Det vilde være at hengive sig til Illusioner, der trodser al Erfaring.

Men hvordan skal Arbejderne begynde, naar det drejer sig om, at gennemføre Socialismen.

Hver enkelt maa altsaa selv gøre noget for det. *Hver enkelt* maa altsaa først selv søge at blive klar over de forskellige Spørgsmaal Sagen vedrørende. *Hver enkelt* Arbejder maa blive Teoretiker.

Men saa lad os da blive Teoretikere uden Hensyn til Vrøvlet fra „de praktiske“.

Men —; det skal ikke være for, at vi saa meget des bedre kan dupere Kammeraterne under Diskussionen.

Det skal ikke være for at forelske os i en eller anden bestemt Idé, som vi saa med Djævlens Vold og Magt forsvarer uden Hensyn til, om den er rigtig eller ej.

Hver enkelt Arbejder og Arbejderske bør studere Socialismen og de Spørgsmaal, der vedrører den, grundigt, for at de kan vide, *naar*, de skal handle, *hvor* de retteligt bør handle og sidst, men ikke mindst, *hvori* den omtalte Handling overhovedet skal bestaa.

K. J.

Kval.

Krigens Forbandelse.

Skildret af *Einar Haakonsson.*

3)

En Uge har jeg været hjemme. Og jeg bærer endnu alene paa den forskrækkelige Hemmelighed om min Amputering.

Aah, hvilken Uge af Fortvivlelse har det ikke været! Hvilken Angst! Fortvivlelse over min Ulykke, angst for Opdagelse.

Lucy sætter sig paa mit Knæ, smyger sin Krop ind til min og kysser mig. Og jeg mærker, hvorledes Passionerne inden i mig brænder.

Hvor herligt! Men da kommer den Tanke, der aldrig viger fra mig, Tanken om min Amputation, og siger mig, at længere skal aldrig min Salighed strække sig.

En Gang, da vi var alene, greb Passionen og Attraaen mig saa hæftigt, at jeg glemte min Ulykke og greb Lucy for at — — — da slog Tanken mig brutalt, at jeg var kastreret — og jeg skyndte mig væk, opfyldt af Skam og den bitreste Sorg.

Lucy er spillevende glad ved Tanken om den tilstundende Lykke. Hun synger og ler. Men med usigelige Kvaler inden i mig ser jeg paa hendes og Moders Forberedelser til Bryllup-pet. Jeg har maattet være med til at skaffe Værelser til os. Og ofte har jeg maattet svare paa Lucys Spørgsmaal: „Skal vi ikke have det saadan?“ Hvor svært er det ikke at svare paa, naar jeg tænker paa, at jeg aldrig faar Lov at have, det være sig saadan eller saadan!

Hvor forfærdeligt et Menneske kan lide! Naar jeg kan, trækker jeg mig tilbage i Ensomheden, for at give mit Kval Udløb. Og jeg plejer at gaa dybt, dybt ind i Skoven, og der græder jeg højt, der græder jeg af Fortvivlelse og Sorg, saa Skovens Dyr skræmmes; jeg ruller mig rundt paa Marken og river og slider i Græs og Buske. Jeg lever som en Gal, eller en, der lider forfærdelige legemlige Smerter. Jeg ønsker, at jeg blev vanvittig og glemte min Elendighed — — —. Nej, det er bedre at dø, og jeg skal snart dø! —

Mine bekendte bemærker, at jeg ser tungsindig ud. „Men det gaar væk, naar du først er blevet gift,“ tillægger de skæmtsomt.

Hvilken Tortur, hvilken forfærdelig Tortur, at høre disse velmente Ord! Jeg, der er kastreret, jeg gifte mig og blive glad! O, nej! Jeg gaar og er nedtrykt af Fortvivlelse over min fortabte Manddom. Og man siger mig, at jeg skal blive i godt Humør igen, naar jeg gifter mig! Som om Manddommen skulde vende tilbage ved en Kvindes Berøring. Aa nej! Kastreret, for altid kastreret er du, din Stakkel, siger jeg til mig selv.

* *

Jeg gik og grublede over Militærvæsenet, og hvorledes Arbejderne kunde finde sig i at blive ofrede til andres Nytte — uden at gøre Modstand. Da faldt den Tanke mig ind, at Soldaterne anvendtes ikke blot mod Fædrelandets ydre Fjender, men ogsaa mod Arbejderklassen selv. Jeg gik straks til Lucy og Moder for at tale om min Opdagelse.

„Husker du, Mor, Strejken for tre Aar siden? Hvorledes jeg deltog i en Demonstration mod Fabriken, hvorledes man sendte Garnisonens Soldater ud mod os, hvorledes de spærrede Vejen for os, truende med at skyde, om vi vilde tvinge os frem, og hvorledes at min gamle Skolekammerat, Johannes, stod der i første Geled, hvorledes han stod færdig til paa Befaling at skyde mig. Han saa mig og blegnede. Vi var jo saa gode Venner endnu. Er det ikke forfærdeligt? Man anvender Soldaterne mod Landets egne Børn! Og saa siger man, at de blot skal anvendes til Fædrelandets Forsvar mod ydre Fjender, der kommer fra andre Lande. — Hvilken forbandet Løgn! Nej, Militæret er Stormændenes private Beskyttelse, deres Penge og Interesser, og et Middel for dem til at tvinge sin Villie igennem og herske og regere over os Stakler. Saaledes er det! Og kan du huske, Mor, hvorledes den Begivenhed greb Johannes saa dybt og vakte hos ham en saadan Afsky for sin Bestilling, at han rømte fra Regimentet og rejste udenlands. Ja, og det gjorde han Ret i.“

„Som I ser,“ fortsatte jeg, stiller man Arbejder mod Arbejder. Den ene Del gør man til Soldater for at holde Styr paa den anden! Hvad siger I om det? Og naar vi ligger i Krig, da er det ogsaa Arbejder, som stilles mod Arbejder. Thi det gaar til hos Fjenden, som hos os. Jeg tænker nu paa, hvorledes mine Arbejdskolleger i det Land, vi nu har haft Krig med, sendte os store Summer af frivillige Bidrag til vor Strejke, som jeg nylig talte om; uden disse Penge vilde vi aldrig have vundet den. Og der fandtes sikkert mange af disse vore Hjælpere udkommanderet til Soldater under Krigen. Og jeg skød paa saa mange af Fjendens Soldater; jeg borede min Bajonet i saa mange af dem. Kanske, jeg gyser, naar jeg tænker derpaa, — en eller flere af disse mine Ofre vare saadanne, der havde hjulpet os med sine fattige Skillinger, og som jeg nu lønnede ved at myrde dem eller ødelægge dem for Livet! Det ser ud, som om her foreligger et stort Keltringspil. Og Militarismen er nok ikke alene herom. Den staar nok i Forbindelse med andre Samfundsindretninger, skønt jeg ikke kan forstaa hvilke og hvorledes Og naturligvis er Formaalet dermed at udsuge os fattige Arbejdere og holde os i Nakken. Hvem er det, der igangsætter og leder Kæltringspillet: Rigsdagsmænd Minister, Regenter, Militæret, Politiet og Præsterne . . . .

Altsaa er de allesammen Kæltringe!“

„Det er forfærdeligt, som du taler, Barn,“ afbrød Mor. „Du havde ikke saadanne oprørske Tanker, da du gik ud i Krigen.“ — „Nej, men naar jeg gaar derfra, thi Krigen har givet mig dem. Jeg læste fornylig, at en Mand er blevet dømt til Fængsel, fordi han opfordrede Arbejderne til at nægte at bære Vaaben. Den Mand holder jeg med. Netop det skulde Arbejderne gøre; ikke lade sig hverve til Soldat, og ikke lade sig tvinge ud paa Slagmarken for at hudflettes. Og at en saadan Nægtelse skulde være farlig for Kæltringene, er vist bestaaende; det viser just det, at Kæltringene har sat ham i Bur, der opfordrer til saadan Nægtelse.“

„Men vi maa vel forsvare vort Fædreland?“ indskød Lucy.

„Aah, de Fordele, vort Land byder over andre, er saa ubetydelige for os, at de ikke fortjener, at vi ofrer Liv og Lemmer for dem.“

(Fortsættes.)

*

Literatur.

—*—

Ungsocialismen af Trygve Aakervik. Norges ungsocialistiske Forbunds Forlag. Pris 35 Øre.

Det lille Programskrift, som er udsendt af U. S. F. er tænkt at tjene som et Indledningsskrift for den, der vil skaffe sig en førstehaands Kendskab til Ungsocialismen. Og som saadan er det udmærket. Det giver en let og overskuelig Fremstilling, først og fremmest hvad Ungsocialismen vil, og om det Maal. Ungsocialismen kæmper for. Derefter angaaende Ungsocialismens Stilling til Parlamentarismen, Militarismen, Religionen, Afholdssagen og Nymalthusianismen. Skriftet besvarer de *Hvorfor*, som maa stilles, og angiver i korte Træk Motiverne til disse Standpunkter.

Enhver, som har Interesse for Ungsocialismen, og som vil lære at kende, hvad Ungsocialismen vil, bør læse Aakerviks Pjece. Vi haaber, at den inden kort Tid kan faas paa vort Forlag.

Lujo Brentano. *Syndikalismen, hvad den er, og hvad den vil.* Nyt nordisk Forlag, København. 45 S. Pris Kr. 1,50 Oversat fra tysk af Rafael Meyer.

„Social-Demokraten“ har Uheld med sig. Nu faar den ikke Lov at lyve i Fred om sit kæreste Løgnethema: Syndikalismen. Efter at den tidligere har forsøgt at tilsmudse Agitatorerne for Syndikalisme, har man senere været nødt til at optage en Slags „Polemik“ mod Syndikalismen, d. v. s. man har vrøvlet noget om, at Syndikalisterne vilde splitte Arbejderne og Organisationerne. Det var Syndikalisternes hovedsagelige Politik.

„Social-Demokraten“ maa altsaa være alvorlig vred paa Oversætteren af Lujo Brentanos Foredrag om Syndikalismen. Thi det gaar jo ikke at paastaa, at Brentano ikke kender sit Emne, heller ikke, at han er partisk for Syndikalismen, tværtimod, han gør paa flere Steder Forsøg paa at formindske Syndikalismens Betydning som praktisk Foreteelse; men hvorledes skal det nu gaa med Løgnene, naar Læserne faar forklaret for sig, at Syndikalisterne staar Vagt om Samorganisationen af Arbejdere, at Syndikalismen er den reelle Klassekampens og Arbejdermagtens Renaisance, og videre, at Syndikalismen just i de Tider, vi nu befinder os i, har den største Mulighed for at trænge frem.

Men vi overlader til „Social-Demokraten“ at ordne det med sine Læsere.

Brentano har skaffet sig sin Kundskab om Syndikalismen gennem dens Literatur. Selv Professor, har han naturligvis ikke personligt og indgaaende kunnet følge Bevægelsens Udvikling blandt Haandens Arbejdere. Han er desuden Modstander til Syndikalismen; vil — om muligt — bortskaffe Aarsa-

gerne til Syndikalismen gennem Forstaaelse mellem Klasserne o. s. v. Naar det trods dette alligevel er lykkedes ham, at give et saa godt teoretisk Billede af Syndikalismens Væsen og Livsindhold, er det fordi han ikke lader sin personlige Mening paavirke Undersøgelsen. Bogen har imidlertid den Fejl, at den fremtræder saa sent for det danske Publikum, at dens Oplysninger om Bevægelsens Udvikling i de forskellige Lande er forældede. Saaledes er Opgivelserne fra Skandinavien fra Aar 1909, og Foredragene er holdt 1912.

Forfatteren giver en Fremstilling fra forskellige Lande af de Aarsager, som tvinger Arbejderne til gennem direkte, økonomisk Kamp at optræde mod saavel Arbejdskøberne som Lovgiverne og Staten, det, som er Syndikalismens Ejendommelighed.

Meget rigtig bemærkes det, at Syndikalismens hovedsagelige Kampmetoder fandt sine Agitatorer allerede i *Robert Oven* og *Mikael Bakunin*; men den Paastand som fremføres efter Sombart o. a., at den revolutionære Syndikalismes Overtag i Frankrig ene og alene er et Udslag af de franske Arbejdersyndikalisters Svaghed, er sikkert urigtig. Syndikalismens Underkendelse af Pengene som en Faktor i Klassekampen er ganske anderledes gennemtænkt. Det ser man ogsaa deraf, at man meget nøje skiller Understøttelseskasser fra Syndikalismen som Kamporganisation.

Forfatteren giver derefter en Fremstilling af Syndikalismens Kampmidler, og viser med nogle fra det praktiske Liv hentede Eksempler, hvorledes Sabotagen virker.

Syndikalismens Antistatslighed, dens Antimilitarisme, Agitationen for Generalstrejken og dens Betydning, Syndikalismen som Samfundsideal er alt kortelig berørt.

Imidlertid. Modstanderne af Syndikalismen er paa Vildspor, naar de vil forsøge at frakende Syndikalismen Udbredelsesevne. Her i Danmark ved vi jo, man anfører mod Syndikalismen, at den har ingen Fremtid for sig. Den hører til hos de store Industrilandes Proletarer o. s. v. Brentano anfører derimod som karakteristisk (S. 26 og 32) at de Lande, hvor Syndikalismen har sit Hovedsæde, Frankrig og Italien, er Lande med overvejende Smaadrift!!!

I denne Sammenhæng bør ogsaa paapeges den Mangel paa Evne, man møder hos mange „intellektuelle" til at forstaa den Samfundsform, Syndikalismen tilstræber. Det maa absolut være en Brist paa Intelligensen; Brentano staar ogsaa uforstaaende overfor den Forvandlingsproces, som Syndikalismen i sidste Instans gennem Generalstrejken bevidst stræber at fremtvinge, ligesom han heller ikke synes at kunne danne sig et Billede af et Samfund uden Stat og Statsmagt.

Han forsøger at konstruere en Forklaring om, at det hele for Syndikalisterne er en religiøs Myte. Det er naturligvis heller ikke saa let for den, der altid har levet med Tanken paa Statens Nødvendighed, at tænke sig et Samfund uden Herrevælde, et Samfund, som er baseret paa Frivillighed og Solidaritet, og ikke som nu paa Tvang og Bekrigelse af hverandre.

De Sider, som behandler Syndikalismens Stilling i England og Tyskland, burde Oversætteren naturligvis have udeladt, da de blot giver en urigtig Forstaaelse af den syndikalistiske Bevægelses Stilling, og de savne jo nu faktisk Betydning som Illustration i Foredraget.

I Modsætning til vor store Bror „Solidaritet" mener vi at burde henvise baade Venner og Fjender af Syndikalismen til denne Brochyre.

En Sag er det, at den, som for Alvor vil lære Syndikalismen at kende, naturligvis først og fremmest maa anskaffe sig G. H:son Holmbergs lødige og tilforladelige Fremstilling: „Syndikalismen, dess väsen, teori og taktik." 254 S. Pris Kr. 1,50. (I København kan den til denne Pris bestilles i Ungsocialistisk Forenings Læsestue.) Ligesom Holmbergs: Arbetarklassen og Syndikalismen. Kr. 1,25.

Men Brentanos Fremstilling savner ikke sin Interesse. Den kan let gøres billigere, ved at eksempelvis Medlemmerne i ungsocialistisk Foreninger hver paa sin Plads skyder Beløbet sammen og siden overdrager til den af dem, der kan læse bedst at foredrage Pjecen paa et Møde. Den kan derpaa diskuteres grundigt efter Oplæsningen. Paa den Maade kan man faa Gavn af den 5 eller 10 Øre det koster pr. Medlem.

Amatør.

Fra Arbejdsfeltet.

Et vellykket Møde i Helsingør.

Ungs. Forening, Helsingør, afholdt Mandag den 24. Februar et velbesøgt Møde i Arb. Forsamlingsbygning i Helsingør. *Charles Rasmussen, Har. Hansen* og *Halbæk* fra København var kommet tilstede, og *Ch. Rasmussen* indledede med Emnet: „Ungsocialismens Maal og Midler".. Det kultiverede og godt gennemtænkte Foredrag vakte stærkt Bifald. Derefter talte *Har. Hansen* om: „Parlamentarisme eller direkte Aktion". Der lød et livligt Bifald. da Taleren sluttede med at citere et Vers af Johan Skjoldborg:

Og hør igennem Morgengryet Hanen,
nu lyder atter Heimdals Horn paany.
Nu kaldes Danmarks Ungdom under Fanen.
til Kamp for Lysets Sag i hver en By.

Lysets Sag — udtalte Har. Hansen — det er *Ungsocialismen*, og opfordrede de tilstedeværende til at melde sig som Deltagere i den ungsocialistiske Bevægelse. Derefter talte *Halbæk*, der paa en rutineret og slagfærdig Maade belyste Ungsocialismens Stilling til Fagoppositionens Sammenslutning og Syndikalismen. Ungsocialismen har den kulturelle, F. S. og Syndikalisterne den mere praktiske Opgave. Ogsaa Halbæk høstede Bifald for sin fortræffelige Redegørelse. — I Diskutionen, der var interessant og vidtgaaende, deltog — foruden de officielle Talere — Jens Willumsen, Forsmark, Christiansen o. fl.

Inden Mødet sluttede udtalte Charles Rasmussen Haabet om, at den nystiftede Afdeling i Fremtiden maatte have Held og Lykke og maatte blive et Sted hvor Medlemmerne glemte Dagligdagens Sladder og Kævl, og hvor man gennem Højnelse af sit eget Niveau vilde søge at skabe nye Forkæmpere for Ungsocialismens Sag.

I fortræffelig Stemning sluttede det velbesøgte Møde.

Nilaus.

En ny ungsocialistisk Klub i København

er Onsdag den 27 Februar dannet paa Østerbro. Klubben fik følgende Navn: **Østerbros ungsocialistiske Klub**. Møder afholdes hver **Onsdag Kl 8, Østerbrogade 146, Kafe „Hermod"**. Virkelig interesserede kan blive Medlemmer. Korresponderende Sekretær: Abel Lundstrøm, **Linnégade 37 A 3. Sal**. Den nystiftede Klub sender en Hilsen til Kammeraterne Landet over.

Det bestaaende System.

Gennem 40 Aars Arbejde har Parlamentarismen og Arbejdernes Repræsentanter paa Tinge vist os, hvilken Raadenskab, dette System har ført til.

I 40 Aar har Socialdemokratiets Førere kæmpet, ikke for Arbejdernes Sag — nej, vi har set disse Snyltedyr højne deres egne Kaar, uden dog at tale Proletariatets Sag. Hvis disse sørgelige Sandheder var gaaet op for Arbejderklassen, vilde det Tidspunkt, hvor den store Masse rejste sig og jagede disse „Judasser" bort, ikke være fjern; men det er desværre kun et Mindretal, der har formaaet at gøre sig dette klart. Hører man til dem, der ser Sandheden i Øjnene, gribes man af en mægtig Harme, og man føler en stærk Lyst til at tilraabe de Blinde:

Arbejder! Vaagn af din Søvn! Hvad er det dog for en Tilværelse, dette Samfund vover at byde dig? Se dig om i de skumle Huse, hvor du selv, din Hustru, dine Børn, henslæber Eders Tilværelse! Elendige Kaserner og Træ-Barakker, stinkende af alt mellem Himmel og Jord, hvor Kræft, Tuberkulose og andre Sygdomme, der er Nødens og Fattigdommens Følgesvende, har tilhuse. Mest af alt maa det harme dig, naar du kommer til Klarhed over, at du selv, og ingen anden, bærer Skylden! Du ser roligt paa, at Overklassen og Kapitalisterne henslænger vore Talsmænd — de Mennesker, der virkelig har gjort en Indsats for vor Sag — i Fængslerne. De Mennesker, der, trods det kapitalistisk-socialdemokratiske Aag stod op og talte Sandheden. Disse Kammerater, hvis Skæbne du er ligegyldig og kold overfor, disse Forkæmpere for Proletariatets Sag, der længe har tilraabt dig, at det var en Forbrydelse, ikke alene mod dig selv, men ogsaa mod din Hustru og dine Børn, dersom du ikke fik Øjnene op for den demokratiske kapitalistiske Løgn.

Arbejder! Nu maa du vaagne! Hører du Stormen, der rejser sig? Det er ikke den Enkeltes, men hele Verdens-Proletariatets Skæbne, der skal afgøres nu.

Arbejder! Rank Ryggen og kast Aaget af din Nakke! Vær med i Kampen for den sociale Revolution og Arbejdernes Overtagelse af Produktionen!

Husk paa, at du har Hustru og Børn, der vil forgaa i Elendigheden. D i n er Skylden, dersom du ikke vil forstaa, at du har Retten til at eksistere, ikke af de Smuler, der bliver kastet til dig fra Kapitalens Bord. Nej! Det er gennem din og dine Kammeraters Produktion, at der tilkommer dig et ligeligt Udbytte.

C. Fabian-Petersen.

Skammer man sig?

Dommen over vore Kammerater, der uddelte „Den røde Krig" og Flyveskriftet, er uden Tvivl saa urimelig, at Regeringsbladet „Politiken" ikke vover at angive Grunden til denne til sine Læsere. „Politiken" forsøger at lyve sig fra det generende Fakta med følgende:

„Foruden at have deltaget i den senere Tids Syndikalistoptøjer havde de alle afleveret deres militære Beklædningsgenstande paa et herværende syndikalistisk Bladkontor."

Vi forstaar godt, at „Politiken" skammer sig over denne uciviliserede og barbariske Dom; men hvad vi ikke forstaar, er, at „Politiken" virkelig k a n skamme sig, thi dens Maade at lyve sig fra Fakta, viser, at den ikke er i Besiddelse af Skamfølelse.

Fra Vintersportens skønne Land.

Muligvis kan det interessere „Den røde Krig"s læsere at høre lidt heroppe fra det høje nord.

Her er intet særlig nyt heroppe, men alligevel — —

I arbeiderbevægelsen er det de evige gamle og altide nye — lønskamp; til vaaren gaar en 20,000 arbeidere ut i kamp for at slaas med kapitalisterne om profiten. En uforbederlig pessimist sagde en dag, at om tusen aar kunde det hende, at arbeiderne begjynte at forberede sig paa at avskaffe lønskampen for at komme til at føre klassekamp. Det ser næsten ut som han har ret, desværre.

Som dere vet har vi her i Norge en lov om tvungen mægling og voldgjift i arbeidertvister. Denne lov indførtes av venstreregjeringen som en krigsforanstaltning, men foreslaas nu som permanent lov.

Dengang den indførtes som midlertidig lov reistes der et ramaskrik fra landsende til landsende mot den, ja man gjik saalangt at man tvang fagforeningslederne til at igangsætte

en parodi, et vrængbillede av en generalstreik. Nu da endel av Fagforeningerne har faaet en mere „radikal“ ledelse er det ikke mange som har noget at si mot at denne tvangslov gjøres permanent.

En anden interessant gammel nyhet er, at socialdemokraterne er blit tilbudt at være med at danne en Samlingsregjering. Og de norske socialdemokratiske arbeiderpartis repræsentanter i stortinget har taget Spørgsmaalet op til alvorlig overveielse. Som bekjent er partiet her det radikaleste parti i norden og de norske „arbeider“-repræsentanter vil komme i godt selskap.

Det eneste gladelige moment i dette trøstesløse øde, som kaldes arbeiterverdenen er, at de revolutionære arbeiderorganisationer samler flere og flere av arbeiderklassens unge inteligens.

Norsk syndikalistisk federaton er i en stadig og hurtig vekst. Fler og fler blir klar over det haabløse i at reformere de gamle fagforeninger og fordelen ved at samle all revolutionær aktionskraft i en fritstaaende organisation.

Den ungsocialistiske propaganda virksomhet gaar frem. Saaledes skal bladet „Revolt“ utgjives som ukeblad fra 1ste April. Literaturvirksomheten gaar ogsaa frem.

N. S. F.s skal fra 1ste April utgjive et blad under nævnet „Alarm“, som skal utkomme 2 gange maanedlig.

Vi kan saaledes peke paa fremgang i vor propaganda og vi kan snart se frem til den tid at norges revolutionære arbeidere blir en truende fare for røversamfundet.

• • •

Ute paa veien og marken vrimler det av glade rødkindede mennesker av begge kjøn og alle aldre med kjælker, skji og skjøjter. Ut efter veien styrer slæde efter Slæde med glade, pelsklædte mennesker. Bjældernes klang stiger som jublende fanfarer op mot den frostklare himmel. Det er parasiterne som er ute for at forskaffe sig apetit til det bugnende middagsbord.

Rundt i Byens arbeiderkvarterer gaar krumbøiet slitets mænd og kvinder med indfaldne øine og hule kjinder og barn med gustne ansikter. Ovnen er kold, brændet saa dyrt og vinteren saa haard.

Længe leve „vintersportens herlige land!“

Med kammerathilsen

Trygve Aakervik.

Brevaften

afholder Kristianias ungsoc. Forening Torsdag den 20. Marts.

Kammerater i Danmark! Dette er vor første Brevaften. Lad os se, at I sender os et Brev, et Kort eller en Hilsen. Alle Breve bliver besvarede.

Brevene sendes til følgende: Stine Aakervik, Ryenbergvejen 49, Hus 4, og Pelle Lindqvist, Seildugsgt. 16, 2, Kristiania.

Brevkasse.

—*—

Kristiania Ungsocialistisk Forening. Annoncen koster 4 Kr.

Udgivet af Ungsocialistisk Forening, København.

*

Redigeret af en Komité.

*

Redaktionens Adresse: Vesselsgade 7, St., København N.

*

Ekspedition: Wesselsgade 7, St., København N.

*

Ansvarlig overfor Presseloven: Fabian Petersen.

Nationaltrykkeriet, København.